

László
nagyváradai megyéspüspök körlevele

II. / 2014

**Nr. 761/2014.
HÚSVÉTI ÜZENET**

Krisztusban szeretett testvérek, kedves jó híveim!

Nem könnyű feladat megfogalmazni Húsvét ünnepének üzenetét, hiszen itt nem csak egy eseménynek vagy élménynek a feltárásáról van szó, hanem a teljes igazságnak a kinyilvánításáról. Létezésünknek egész valóságát fejezzük ki, amelyben egyrészt ott van Isten elgondolása rólunk, emberekről, ahogyan azt az üdvtörténet különböző szakaszaiból megismerhetjük, másrészt pedig ott van a számunkra rendelt út az Isten által kigondolt cél elérése felé. Így Krisztus feltámasztásának ünnepe számunkra egy a jövőbe mutató jelen, amely a földi élet korlátai és szenvedései mögül a magasabb rendű élet öröméhez és győzelméhez vezet már itt a földön. Krisztus feltámasztása a mi Istenünknek nem csak egy jövőbeli hatásokat ígérő tette, hanem az itt és most megtapasztalható győzelem a bűn és a gonosz felett! Mivel létezésünk mélységeiről van itt szó és egy útról, amely bennünket is sötétségeinkből a valódi fények világába vezet, húsvét titkának átélése nem annyira az érzelmek és a megtapasztalások síkján teljesül ki, hanem inkább a hitünk világában és annak fényében kapja meg életünket alakító fontosságát.

A húsvét eseményére vonatkozó szentírási beszámolókból, ahogyan azokat az evangélisták megfogalmazták, egy ilyen belső éleslátás, megvilágosodás oldja fel a kilátástalannak tűnő és kudarcba fulladt helyzetet. Akármelyik beszámolóra gondolunk, ugyanarról értesülünk: a csalódás, a szomorúság és az elkeseredettség talajából kezd kibontakozni az új, a homályból világosság lesz, a céltalanságot pedig egy biztos irány és feladat váltja fel. Mindez pedig rejtetten van jelen, egy olyan rejtettségben, amely bár kívül áll a megszokott tapasztalataink világától, mégis nem kizáró és elutasító, hanem vonzó és befogadó. A sírkert rejtettsége ez, ahol az új valóságnak átéléseit az emberi természetünkhöz tartozó korlátoltságokon keresztül engedi Isten megtapasztalni Mária Magdolna és az asszonyok, Péter és János valamint a többi apostol részéről.

A húsvétvasárnapi evangéliumi rész is egy ilyen esetről számol be nekünk. A sírhoz siető és gondjaiba merülő Mária Magdolna egy váratlan valóság előtt találja magát: *látta, hogy a követ elmozdították a sírtól!* Ez az új tapasztalat nem csupán megoldás az ő kérdéseire és szorongásaira – „*ki fogja elhengeríteni a követ a sírtól?*” –, több ennél: egy átalakulásnak az elindítója, amelynek alapvető feltétele a felvállalt úton való elindulás.

„*Ki fogja elhengeríteni a követ a sírtól?*” A húsvét titkához elvezető kérdés ez, amely nem csak Mária Magdolnát és az őt kísérő asszonyokat foglalkoztatta, hanem minden kor emberét érinti. Érint bennünket is! Ez nem egy akadémikus kérdés, sem irodalmi vagy teológiai felvetés, hanem az emberi természetünk nyugtalan lüktetése, amely a tehetetlenségből, a fájdalomtól és a félelemtől, életünk szomorúságából fakad. Mert minden ember életében ott van a kő, amely teher és nyom, ott van a kő, ami miatt szenvedünk, ott van a kő, amely meggátolja szabadságunkat és elzárja előlünk a lehetőségeket. A kő, amely még megtört reményeinkbe való kapaszkodásunkat is szinte lehetetlenné teszi. Mária Magdolna aggodalmával járjuk sokszor utunkat céljaink felé.

Azonban bármennyire is reménytelennek látszana ez az út, észre kell vennünk, hogy mégsem az, hiszen Mária Magdolna az ő nyugtalanságával a biztos cél felé halad: nem ismeretlenbe tart, nem céltalanul kóborol, hanem útjának célja a sírkert. Így lesz ebből a külső útból belső átalakulásának kezdete, megújulásának az útja.

Sokszor van az, hogy emberekre rámondják: „*céltalanul élnek és elpazarolják életük lehetőségeit*”. Holott legtöbbször nem céltalanságról van szó, hanem helytelen és hamis célokról, olyanokról, amelyek vonzóak ugyan, de zsákutcába vezetnek és kiüresítik az embert, aki azután összeroskadva nem tud már talpra állni és értelmetlennek látja az életét. Sok ilyen ember él közöttünk, mert a hamis célok látszólag többet ígérnek – kényelmet és jólétet, hatalmat és szabadságot, olykor még uralmat is. De nem a sírkertnek a nyugalmát, ahol életünk köveit elmozdítva találjuk, és ahonnan megkönnyebbülve indulhatunk az új útra, most már félelem és szorongás nélkül.

Testvéreim, húsvét üzenete életünk teljes igazságáról szól: arról, hogy ott vannak köveink, amelyeket azért hordozunk, mert nem helyes irányba haladunk. De arról is szól húsvét üzenete, hogy van egy helyes irány és van iránymutató: a sírkert nyugalma, mint Isten megmutatkozása a mi életünkben és az élő Krisztusba vetett hit, a vele való bensőséges kapcsolat fényében.

Kedves ünneplő testvérek!

„*Krisztus feltámadása azt jelenti, hogy Isten nem «foltozgatja» ezt a földi életet, hanem egészen újat kezd vele.*” – írja Bán Endre lelkipásztor író. Meg kell ezt értenünk, mert Isten a mi életünket is új kezdethez akarja vezetni. Ne siránkozzunk tehát és ne rettegjünk, ha Isten mostani életünket, elképzeléseinket és terveinket nem konzerválja, hanem cserébe az egészen újat ajánlja fel. – Legyen hát ez a húsvét mindannyiunk számára alkalom a helyes irány

felfedezésére és biztatás az induláshoz, hogy az élő Krisztusban megláthassuk azt, ami életünk számára új, fényes és értékes lehet.

Kedves Paptestvéreimnek, a szerzeteseknek és munkatársaknak, kedves jó híveinknek és minden jóakarátú embernek kívánom, hogy húsvét hajnala jelentse az igazi ébredésnek az örömét, egy új induláshoz az elköteleződést és Isten áldását életünkre!

Nagyvárad, 2014. Húsvétján

† László s.k.
megyéspüspök

(Felolvasható húsvét első vagy második napjának szentmiséin)

* * *

Nr. 762/2014.

LELKIPÁSZTORI BESZÁMOLÓKRÓL

Kedves Paptestvéreim! Ebben az évben a szokásos kimutatások mellett lelkipásztori beszámolót is kértem minden plébániát vezető paptestvéremtől. Tudom, hogy egyesek megterhelőnek vették ezt az újabb kérést és talán feleslegesnek is találták ennek elkészítését. Elődeink gyakorlatából merítve azonban, valamint azért is, hogy fokozottabb figyelemmel kísérjük és kövessük egyházközségeink életét, azok alakulását, hasznosnak látom minden olyan eszköz felhasználását, amely úgy szembesít bennünket a jelen valósággal, hogy segít helyesen és hatékonyan megtervezni az előttünk álló jövőt. Ezért a lelkipásztori beszámoló nem csak a püspöknek szól! Nem csupán az a célja, hogy a püspök elé terjesszük az egyházközség fontosabb eseményeit, az egyházközségi életre vonatkozó adatokat. A lelkipásztori beszámoló a plébánosnak is szól, aki annak összeállításánál mérlegel és értékkel. Vonalat húz és új indulási pontokat, irányokat határoz meg. És nem utolsó sorban, a lelkipásztori beszámoló a hívek kisebb vagy nagyobb közösségének és képviselőiknek is szól, az egyháztanácsoknak, akiknek ismerniük kell helyi közösségüknek sikereit és gondjait. Szembesülniük kell az új kihívásokkal és el kell köteleződniük a közösségi élet építésében, annak gazdagításában, még akkor is, hogy ha ez néha áldozatokkal jár.

Úgy van ez, mint amikor egy utazásra vállalkozunk: előttünk a cél és a hozzá vezető út. Az utazónak azonban állandóan figyelnie kell, hogy a helyes úton maradjon, hogy ne tévedjen el és ne térjen olyan mellékutakra, amelyek eltávolítják igazi céljától. Nekünk is – egyháziaknak és világiaknak egyaránt – állandóan figyelniük kell az utat és fel kell vállalnunk annak kihívásait. Nem

várhatjuk el azt, hogy bennünket külön konvojnak tekintsen a világ, amelynek útjából mindenkinek félre kell állnia. Ellenkezőleg, utazásunkban olyanok kell legyünk, akikhez mások szívesen csatlakoznak, mert vonzó és lüktető életre való törekvést fedeznek fel nálunk. Olyan értékeket, amelyekről nem mondunk le, amelyekhez ragaszkodunk, mert tudjuk, hogy Isten oltotta azokat szívünkbe-lelkünkbe és csak azokra alapozva lehet gyümölcsöző és értékes egyéni és közösségi életünk. A lelkipásztori beszámoló tehát segítségünkre lehet abban, hogy a jelen tapasztalataiból kiindulva merjünk valamit kigondolni és tenni a jövőnk érdekében!

Mindezeket szem előtt tartva ezúton nagyon szépen köszönöm kedves paptestvéreimnek azt, hogy igen szép számban válaszoltak kérésemre és igyekeztek elkészíteni és a meghatározott időben benyújtani a lelkipásztori beszámolót. Van egy pár paptestvér is, aki ennek még nem tett eleget: őket kérem, igyekezzenek pótolni elmaradásukat. Ne legyen jellemző reánk a sokszor emlegetett szabály, miszerint mindig és mindenhol vannak kivételek, ebben az esetben olyanok, akik kimaradnak a közös törekvésből. Próbáljunk meg inkább mindenben lelkiismeretesen helytállni és a jó cél érdekében fáradozásainkat felajánlani.

A beérkezett lelkipásztori beszámolók olykor igen érdekes és élvezetes olvasmányt jelentettek számomra, még akkor is, ha nem mindig tudtam lelki megelégedéssel és nyugalommal követni a leírtakat, hisz én is osztom kedves paptestvéreim aggodalmait. Egyházközségeink összezsugorodása az elöregedés, valamint a kevés gyermekvállalás következtében, híveink közösségi életének megszervezésében tapasztalt nehézségek, a szórvány-helyzetből eredő kihívások, a hitoktatás területén tapasztalt hozzáállás és gyermekeink, fiataljaink elmaradása a szentségek kiszolgáltatása után, az anyagi gondok és még egyéb közösségi jelenségek bizony sokszor keményen rányomják bélyegüket egyházközségeink életére. Olykor tehetetleneknek érezzük magunkat és könnyen engedünk a kísértő gondolatnak, hogy úgymint hiábavaló minden fáradozásunk, úgysem lehet megváltoztatni a helyzetet. De talán nem is az a mi feladatunk, hogy most mindent megváltoztassunk és átalakítsunk. Inkább az lenne a feladatunk, hogy Isten örömét és szeretetét vigyük az emberekhez, hogy így majd Ő változtasson rajtunk és helyzetünkön. Ferenc pápa legújabb apostoli buzdításának egyik gondolatát érzem idevágónak, mert reményt és bizalmat sugároz: *„vannak keresztények, akiknek látszólag nagyböjti stílusuk van, húsvét nélkül! (Evangélii Gaudium 6.)* Ezt még jobban elmélyíthetjük XVI. Benedek pápa szavait fontolgatva: *„A keresztény lét kezdetén nem egy etikai döntés vagy egy nagy eszme áll, hanem a találkozás egy eseménnyel, egy Személlyel, aki életünknek új horizontot és ezáltal meghatározott irányt ad.” (Deus caritas est 1.)*

A lelkipásztori beszámolók azonban nem csak a gondokat és nehézségeket jelzik, hanem sok olyan eseményről és történésről is beszélnek, amelyekből

egyházközseink életének elevensége és szépsége olvasható ki. Szép kezdeményezésekről értesülhetünk, amelyek jelei annak, hogy lassan kezdjük megérteni és gyakorolni azt, amit Ferenc pápa említett buzdításában is szorgalmaz: „A *«kilépő» Egyház nyitott ajtajú Egyház. A többiek felé való nyitás pedig nem azt jelenti, hogy céltalanul és értelmetlenül rohanunk a világ felé. Gyakran jobb lassítani a lépést, félretenni az aggodalmaskodást, hogy a másik szemébe nézhessünk és meghallgathassuk őt, vagy mellőzzük a sürgető dolgokat azért, hogy társai lehessünk az út szélén maradtaknak.*” (EG 46.). A tudatos szerepvállalás az egyházközség életében, a liturgiában, az egyházi társulásokban, a közösségi élet megszervezésében és irányításában, a közös felelősségvállalásnak szép kifejezője, amely nem csak pillanatnyilag jelent megoldást a felmerülő kérdésekre, hanem tovább építi és erősíti a közösség élő szervezetét. Nem beszélve arról, hogy a szociális érzékenység irányában mutatott kezdeményezések az evangéliumi üzenet megélésének legautentikusabb jeleit hordozzák magukon, amikor nemcsak tudomást szerzünk a világban tapasztalható bajokról, hanem utat keresünk és lehetőségeket arra, hogy segíthessünk szenvedő és nélkülöző testvéreinken. Örömmel töltött el, amikor ilyen szép kezdeményezésekről olvastam és az irgalmas szeretet cselekedeteinek megnyilvánulásait nem csak a tervekből, hanem a konkrét cselekedetektől ismerhettem meg egyházmegyénkben is. Tudom, hogy sokszor mennyi fáradság és kitartó munka szükséges ahhoz, hogy az evangéliumi örömhírt vonzóvá tegyük a világ előtt. Sokszor az akadályok áradata, az érdektelenség és passzivitás nehezíti meg törekvéseinket, de mindezek mellett ott van az öröm is, amit akkor tapasztalunk, amikor közvetítésünkkel Krisztus örömhíre békét és reményt tud hozni egy személy, egy család vagy egy közösség életébe. Felbecsülhetetlen az a lelki gyümölcs, amelyet hitben gyökerező ragaszkodásunkkal és kitartó hirdetésünkkel alapozhatunk meg egymásban. Ne féljünk ezért *„nyitott ajtajú Egyház”* lenni! Mi magunk legyünk a nyitott ajtó!

Kedves Paptestvéreim! A köszönet mellett, amit ismételten kihangsúlyozok mindazért, amit Isten népéért, az Egyházért, egyházmegyénkért és híveinkért, vagy a nem hívőkért is tesztek, ott van a bátorítás is, amely a jézusi példa követésére hív bennünket. Máté evangélistánál olvassuk: *„Jézus továbbindult, hogy tanítson és hirdesse az igét az ottani városokban.”* (Mt 11,1). A továbbindulás – mint folytatás vagy újakezds – elköteleződésünknek aktualizálását jelenti és örömteli felvállalását annak, amire már egyszer, papszentelésünk napján rátettük életünket. Az alkotói munka, amelyre Istentől kaptuk a küldetést, feltételezi az állandóan fellángoló lelkesedést és a kiapadhatatlan szeretetet híveink és Krisztus Egyháza iránt. Ezekben törekedjünk megmaradni és folytonosan fejlődni, tökéletesedni: mert csak lelkesen tudunk lelkesíteni és csak szeretettel tudjuk Isten szeretetét mások felé továbbítani! Az Ő áldása legyen rajtunk és híveinken!

(Nagycsütörtökön az olajszentelési misén mondott beszédből)

Nr. 763/2014.

TALÁLKOZÓK AZ EGYHÁZTANÁCSOKKAL

Az egyháztanácsok képviselőinek szervezett februári találkozó alkalmával már bejelentettük, hogy az év folyamán régiók szintjén is szeretnénk találkozni az egyháztanácsosokkal. Amint a Főtisztelendő Paptestvérek arról levélben már értesültek, a találkozók megszervezése már folyamatban van. Miután egyeztettünk a kerületi esperesekkel és a helyi plébánosokkal, minden plébánosnak az a feladata, hogy a meghatározott időpontra és a kijelölt találkozási helyre, plébániára elkísérje egyháztanácsosait.

A tervezett találkozók alkalmával tovább szeretnénk vinni eddigi törekvéseinket, mégpedig úgy, hogy segítséget és bátorítást nyújtunk lelkipásztorainknak, híveinknek, az egyháztanácsosoknak, akiknek közös feladata a hit megőrzése, annak elmélyítése és továbbadása a helyi egyházban. Útmutatást szeretnénk adni ahhoz, hogy hogyan lehetne közös összefogással és hatékonyabban erősíteni és gazdagítani a hitéletet, kihangsúlyozván azt, hogy a papok és hívek tudatos felelősségvállalása által egy életképes és hiteles egyháznak lehetünk építői helyi szinten.

Kérem a Főtisztelendő Plébános Urakat, a Paptestvéreket, kezeljék nagy komolysággal ezeket a lehetőségeket és tegyenek meg mindent annak érdekében, hogy a helyi egyháztanács teljes létszámban részt vehessen a sorra kerülő találkozón. Hasznosnak találom azt is, hogy erről a kezdeményezésről megfelelő időben és módon a hívek közösségét is tájékoztassuk, ezzel is jelezve azt, hogy híveink képviselete és jelenléte elengedhetetlenül fontos az egyházi élet alakításában.

* * *

Nr. 764/2014.

TAVASZI KORONAGYŰLÉS

A II. Vatikáni Zsinat újszerű lelkipásztori szemlélete új alapokra helyezte teológiailag és strukturálisan is a plébániai közösségek mibenlétét. Ferenc pápánk egyéves szolgálata ismét új hangsúlyokat emelt ki a pap és a hívek egymáshoz fűződő viszonyában. Mivel az idei évben egyházmegyei lelkipásztori programjaink megszervezésében a szeretetszolgálatra, mint közösségépítő forrásra és erőre fordítunk figyelmet, a tavaszi **koronagyűlés**, amelyet **2014. május 8-án az Egyházmegyei Pasztorális és Felnőttképző Központban** (Kanonok sor 13.) szervezünk meg, a plébániai közösség témáját próbálja megközelíteni. A nap moderátora **Dr. Roska Péter**, az esztergomi szeminárium morális tanára, aki eddigi papi életének legnagyobb részét a szegények és rászorulóknak körében töltötte. Gazdag tapasztalataiból bizonyára mi is tanulhatunk valamit!

A koronagyűlés délelőtt 10.00 órakor kezdődik, és az ebédet is beleszámítva 15.00 óráig fog tartani. Kérem Főtisztelendő Paptestvéreimet, úgy tervezzék be teendőiket, hogy a megjelölt időpontra szabadok legyenek. Távolmaradás csak temetés okán indokolt. Tekintse mindenki lelkiismeretbeli kötelességének a koronagyűlésen való részvételt, hisz a ránk bízottakkal szembeni felelősségtudatunk feltételezi azt is, hogy minden lehetőséget megragadva felkészüljünk a napi feladatokra és kihívásokra. Bízok benne, hogy az állandó továbbképzés szempontjából is jó és hasznos lehetőség lesz ez az alkalom, ami majd segíteni fog szolgálatunk hatékonyabb elvégzésében!

* * *

Nr. 765/2014.

ELŐADÁSSOROZAT SZŰZ MÁRIÁRÓL

A Mária-tisztelet helyes gyakorlásáról fog értekezni egy előadássorozat keretében Nm. és Ft. FEJES Rudolf Anzelm O.Praem. apát úr. Az előadások tematikája és időpontja a következők szerint alakul: **Mária-jelenések az ősegyházban** – április 9; **Mária-misztika a középkorban** – május 14; **Mária-kegyképek egyházmegyénkben** – június 4. Az előadássorozat célja nem csak híveink Mária-tiszteletének helyes mederbe való terelése, hanem saját lelkiéletünk gazdagítása is. Élünk ezekkel a lehetőségekkel, hogy ezáltal is minél szélesebb körben ismertessük meg a Mária-kultusz történetét, fejlődését és megnyilvánulási formáit. Az előadások a Püspöki Palota dísztermében, a megadott napokon, 17.00 órakor kezdődnek. Próbáljunk ezeken szép számban részt venni és bátorítsuk híveinket is, hogy lehetőségeikhez mértén hallgassák meg ezeket az előadásokat.

Nagyvárad, 2014. április 6-án

† László s.k.
megyéspüspök